

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΩΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝΚΑΘΗΡΤΗΣ

ΙΔΡΥΓΗΣ: ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΣ ΕΚΤΟΣ
ΙΟΥΛΙΟΣ — ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ
1954

ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

ΚΥΠΡΟΣ*

[ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ]

ΣΤΟ ΣΟΦΟ ΜΑΣ ΦΙΛΟ Η. Γ. ΠΟΛΙΤΗ

Καλῶς μᾶς ἤρθατε, παιδιά! Στὴν Κύπρο τὴν ἀέρινη,
στὴ Μακαρία τὴ γῆ,
σιτάζει τὸ μέλι διαλεχτὸ σὰν πρῶτα; Ἄκόμα γίνεται
τὸλόγλυκο κρασί;

Ἡ χαρουπιὰ ἢ δλόχλωρη λέει τὰ παλιὰ καὶ τᾶξια
τῆς ἀργυρῆς ἐλιᾶς;
Καὶ τὰηδονάκι τραγουδεῖ στὴν εὐωδιὰ τοῦ λάδανου
τὰ πάθη τῆς καρδιᾶς;

Κ' οἱ ἀκρογιαλιῆς λαχταριστές, τὰραξοβόλια δλόβαθα
καὶ τὰκροτόπια ὀρθά,
τὸ καρτεροῦνε τῆς θεᾶς τὸ ὑπέρκαλο ξαγνάνισμα
καὶ δεύτερη φορὰ;

Καλῶς μᾶς ἤρθατε, παιδιά! Στὴν Κύπρο τὴν πολύχαλκη,
στὴν καρποφόρα γῆ,
ἀκόμα ἢ Μοῖρα τῆς ὀργῆς, ἢ Μοῖρα δλων τῶν ὁμορφων,
ξεσπάει καὶ καταλεῖ;

Λυσοῦει μὲ τὴν ἀναβροχιά, μὲ τὴν ἀκρίδα μαίνεται,
χτυπάει μὲ τὴ σκλαβιά;
Στῶραϊο πολύπαθο κορμὶ ἢ ἀγνή ψυχὴ δὲν ἔσβυσε;
Πέστε το ἑοεῖς, παιδιά!

Καλῶς μᾶς ἤρθατε, παιδιά, καὶ φέρτε, κελαῖδῆστε μᾶς
τὸ εὐγενικὸ νησί.
— Μὲσ' στὴ βαθειὰ τῆς ἀγκαλιὰ μητέρα ἢ Ἄσπρη θάλασσα
νὰ κρύψη ἐσὲ ζητεῖ.

Τοῦ κάκου στεριές, πέλαγα, λαοὶ τριγύρω σου ἡμεροὶ
καὶ βάρβαροὶ λαοί,
ο' εἶδανε, σὲ ὠρεχτήκανε, καὶ κατὰ σὲ χυθῆκανε
καὶ Ἄσία καὶ Ἀφρική.

* Σημ. τ. «Νέας Ἑστίας»—Χαιρετισμὸς στοὺς Κυπρίους δταν ἤρθαν στὴν Ἑλλάδα τὸ 1904.

Κ' είναι η καρδιά σου ἐσὲ πιστή, καὶ δένεις μὲ γητέματα,
καὶ πῆραν ἀπὸ σὲ
μιὰ ρίζα τὰ διαβατικά, καὶ μοίρανε τὰλλότρια
δική σου χάρη. ὦ ναί !

Καὶ τὴν Ἀσιάρτη ξέγραψεν ἡ θεία Ποθοκρατόρισα
πὸν γέννησαν οἱ ἄφροί,
κι ἀπὸ τῆς Τύρου τὸ Μελκάρθ, καὶ μὲ τὰ σπλάχνα σου, ἐπλασες
τὸν Ἑλληνα Ἡρακλῆ.

Κι ἄφροῦ πειάξανε οἱ θεοί, καὶ τῆς Παφίας ἀπόμεινε
συντριμματα ὁ βωμός,
ἡ Ροδαφνούσα σου ἔφτιασε, καὶ γίνηκε τραγούδι σου,
καὶ σ' ἄναψε, καημός.

Καὶ τοῦ Ἡρακλῆ τὸ ρόπαλο τὸ πῆρε καὶ κινήγησε
τὸν ξένο, ἐκδικητής,
κ' ἐσὲ λημέρι του ἔκαμε, τὸ κάλεσμα προσμένοντας
τὸ μέγα, ὁ Διγενής.

Ἐσὸν κρυφοζωνιάνεψες, ὠραῖο νηοί, καὶ φύλαξες,
ἐσὸν τὰ προσκυνᾶς,
τῆς Ρωμιοσύνης τὰ εἶδωλα τῆς Ὀμορφιάς τὸ εἶδωλο
καὶ τῆς Παλληκαριᾶς.

Ἀπὸ τὰ κέδρα τοῦ Ὀλυμποῦ σκαλίστε γοργοκάραβα,
ὦ Ἀκρίτα ! ὦ Ροδαφνού !
Ἡ κάμετε καρᾶβια σας τὰ δλάνθιστα κι δλόδροσα
φτερούγια τοῦ Ἀπριλιοῦ,

Καὶ τῶν Ἑλλάδων τὰ νεκρὰ ἀκρογιαλῖα γύρα φέρτε τα,
ξυπνήστε ἓνα βοριά,
ἀπλώστε ἓνα τρικύμισμα, κι ἀστράψτε ἔμπροσ καὶ μέσα μας
τὰ ὠραῖα, τὰ δυνατά.

Καλῶς μᾶς ἤρθατε, παιδιὰ ! Σ' ἐσένα, Κύπρο ἀέρινη,
ὦ Μακαρία γῆ,
πῆγεν ὁ μέγας Ἐρωτας καὶ χτύπησε, κι ἀνάβρισε
θαματοουργὴ πηγὴ.

Στοιχειὸ ὠργισμένο τὴν πηγὴ βαθιὰ τὴν καταχώνιασε.
ὦ χέρι ὄνειρευτὸ,
πὸν πάντα σὲ προσμένουμε, ξεσκέπασε, καὶ φέρε μας
τὸ ἀθάνατο νερό !

Καλῶς μᾶς ἤρθατε, παιδιὰ ! Στὴν Κύπρο τὴν ἀέρινη.
στὴ Μακαρία γῆ,
σιδῶραῖο πολύπαθο κορμὶ ἢ ἀγνή ψυχὴ δὲν ἔσβυσε.
Καὶ ζῆ, καὶ ζῆ, καὶ ζῆ !

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΛΜΑΣ